

Охъ ле бѣ тѣло то ми снаж не остана и обезнаѣхъ,
Е' тазн болѣсть каааднсахъ е' огня н вовеизгорѣхъ.
Вамана съмь ей че падамъ, какъ да стана на крако,
Обезумихъ, сега какъ да сторѣхъ Богу ж а а б ж .

АВРААМЪ

ГЛАЧИ САРРЖ .

О обычна ми с т о п а й к е , не прави сѣ на дѣте,
Че тазн жертва е Божѣ, на срещъ да стоимъ недѣйте.
Ты стани ела при мене на два ума не с л у г у в а й ,
Тебе ти не е добро, и е' празнъ мыслѣ ты сѣ не погубвай.
Туй момче Ты да не нмашъ, че е наше достоаніе,
Вой то го е далъ намъ и го нши, Той е нашъ Богъ;
И кога е то тѣй, ахъ ты сырмашинка, туй що е ?
На Мене престарѣлъ Ты стрѣвошъ тазы скорѣ.
И вечи не дѣй плака, о сѣпруга Ты ливезна ми,
Но едннъ на другы утѣшенъе да принеивамы.

САРРА

ПАВЪ ПЛАЧИ .

Охъ ! какво е страшно изстоанъе ? смайвамъ сѣ
сѣхъ туй,
Сынъ ми да изгори, и на пепелъ стане; какъ ще
стырнѣхъ туй?
Ахъ ! из какво сърце желѣзно азъ да гледамъ туй?
Нема що да сторѣхъ друго, азъ ще сторѣхъ тѣй.
3 Ты